

[Poul Schlüter.]

denne sag drejer sig om, bliver jo til et langt større beløb i årene, der kommer, og jeg mener, socialministeren må se i øjnene, at med dette lovforslags gennemførelse afskærer hun sig fra at løse andre og nok langt mere påtrængende egentlig sociale problemer end dem, hun løser i dag. Der kan være problemet for de pensionister, som bor i eget parcelhus, og som har et skattemæssigt overskud, som gør det håbløst for dem at blive ved med at bo i deres hus. Der kan være mange andre problemer, som andre ordførere har fremhævet. Linjen i lovforslaget er jo, at man deler ud til de hundredtusinder og til gengæld må afskære sig fra at løse de virkelige påtrængende og direkte socialt betonedede opgaver.

Så kommer jeg til den statsfinansielle side af sagen, som jeg også synes skal berøres i dag, og nu kan det ikke hjælpe, at jeg henvender mig til socialministeren, for det er ikke hendes problem, det er økonomi- og budgetministerens.

I dette øjeblik, hvor dette lovforslag skal til afstemning her i salen, ved folketingets medlemmer, at regeringen har opbrugt, hvad der for kort tid siden blev afsat på budgettet til lovreserver. Selv om der kun er gået omkring 1 måned af det nye finansår, har man overskredet lovreserverne med ikke mindre end 150 mill. kr., og hvad så med resten af året? Regeringen ønsker altså dette lovforslag vedtaget, på trods af at man i denne time stadig bevarer det som en dyb hemmelighed, om og hvorledes regeringen vil skære i statsbudgettet i år og til næste år. Om regeringen har vilje og evne til at spare andre steder i statsbudgettet, forstår jeg at der er håb om at vi får lidt at vide om, når vi læser vore morgenaviser i morgen, men altså efter afstemningen i dag. Derfor mener jeg, at jeg har lov at sige, at når man vil have folketinget til i dag at stemme om denne ting, er det usagligt, så gør man socialpolitikken til politisk kastebold. Det, man gør i dag, er at rette endnu et slag i ansigtet på økonomi- og budgetministeren.

Man tager endnu et skridt mod højere udgifter, mod højere skatter og mod et sammenbrud af, hvad der kun den dag i oktober i fjor, da tiltrædelseserklæringen blev afgivet, var regeringens økonomiske politik.

Albertsen: Jeg skal kun sige et par korte bemærkninger i denne omgang til hr. Poul Schlüter, som ikke mener at han kan erindre, at der har været tilsvarende situationer, hvor man har været ude for det, han karakteriserer som stemmefiskeri. Jeg har været medlem af denne forsamling lidt længere end hr. Poul Schlüter. Det er muligt, at min hukommelse er knap så god som hr. Poul Schlüters, det skal jeg såmænd ikke forsøge at nægte, men jeg husker engang, hvor man appellerede til parcelhusejerne med sorte hænder o. lign. Jeg mener også at erindre engang, hvor man pillede i spørgsmålet om vores form for opkrævning af afgifter og spillede meget bevidst på detailhandlerne i dette land. Men det var selvfølgelig ikke stemmefiskeri; når det var de konservative, der stod for det.

Hvad selve sagen angår her i dag, er der tale om — jeg synes næsten, det er skåret ud i pap, men det kan jo være nødvendigt at gentage visse fundamentale ting også ved denne lejlighed — at i maj sidste år stillede den daværende regering forslag om bevillinger til pensionisterne afstemt efter den indtægtsramme, som regeringen havde fastlagt, men som ikke svarede til den indkomstramme, der normalt var gældende, når man skulle regulere pensionerne, nemlig lønrammen for ufaglærte arbejdere. For deres vedkommende var der tale om en lønudvikling, hvis jeg husker ret, på 7-8 pct. For pensionisterne blev det mindre end det halve. Det gav anledning til, at vi dengang stillede ændringsforslag om, at disse forslag blev udformet i overensstemmelse med sædvanlig praksis på disse felter. De blev nedstemt, og det har intet med SF eller andre at gøre, at SF og vi på dette område er enige. Det glæder os, for det er det, der gør, at vi i dag har et flertal for denne opfattelse.